Переклад Дмитра Павличка

1

Що робить? Вмерти? Жить?
Чи любов — тільки схов
для печалі?
Чи свій сум їй на глум
Понести, чи втекти
якнайдалі?
Вічний раб ніжних зваб,
Я з кохання вмираю;
Я зачах від зневаг,
А вона мов не бачить мойого відчаю.

2

Я свою печію
В спів жалю переллю,
в розгоряння надії.
Сміх її — то мої
Щастя дні маревні,
гнів її — то обдурені мрії.
Сумнів мій — кат лихий,
Геть же, геть же з очей моїх, катеї
Не підеш? Буду все ж
Проти волі твоєї кохати.

3

Не вини без вини,
Не погань без вагань
свою милу.
Ти спитай і нехай
На одвіт буде світ
а чи тьма, що злама твою силу.
Я знесу ту грозу,

Потішання стерплю — не її то провина.
Бо вона — неземна,
І того, кого любить, ображати повинна.

4

Але ж ось в сні здалось
Ох, ті сни — тінь мани!
йде голубка моя зі мною;
Я, вона та весна,
Навкруги — тиш, луги,
квіти — хвилею запашною.
На траву-мураву
Ми сідаємо для відпочину.
Спрагота — уст уста
Доторкнулися в ту божественну хвилину.

5

А вітрець-пустунець
Ходить, в'є, мов своє,
її кучерів золото ясне.
Тільки глянь та й зів'янь!
Дотик уст — гине глузд,
чарування зникає прекрасне,
Я дивлюсь, я боюсь:
Бо вона — це щось більше, ніж образ людини.
Лиш любов може знов
Довести, що ця врода ніколи не згине.

6

Та коса, мов яса,
Те чоло — неба тло
в передрання,
З тих зіниць-зоряниць
Сяйво йде молоде,
здобуває трофеї кохання.

Чистий вид, мов блакит,
Щоки — вроди сяйної знамена,
Я горю, мов на прю,
Бо жага нахлинає на мене.

7

Уст кармін! Палить він,
Перейма крадькома,
насолоди малює в уяві;
Лиш надпий мед п'янкий,
Зможеш ти все знести —
дні печальні в біді та неславі.
Похвала немала
Підборіддю найкращому в світі.
Шия, стан — без доган,
Злотні перса, здоров'ям налиті.

8

А хмільна голизна,
Нагота золота,
що дурманить!
Нахились, роздивись
Всі дива божества,
що принаджують, манять.
Тут нема сил ума —
Лиш сама досконалість природи.
Жодних вад — повен лад,
Бо вона — королева найвищої вроди.

9

В тому сні навесні
Від хандри та жури
я звільнився;
Але ба! Знов журба
Надійшла, як лиш я

розбудився.
Я повинен любить,
Йти на поклик свого почування.
Всі труди відклади —
Та не відкладай лиш кохання.

Цей вірш знайшов молодий американський дослідник Г.Тейлор у фондах Бодлеянської бібліотеки Оксфорду 1985 року. Під віршем стоїть ім'я Шекспіра. З приводу знахідки розгорілася полеміка, належність його Шекспіру під сумнівом.